

Tres dones i un país

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 2 d'abril de 2023

Amigues , amics,

Avui em toca parlar de les dones, de vosaltres, amigues, amb tot el rovell d'algú de la quarta edat. També hi tinc dret, oi? Em sembla sentir unes veus llunyanes que diuen: "Què dirà aquest que ve de l'època del supermasclisme?" Sí, vinc d'aquella època i alguna crosta me'n deu quedar encara que em costi admetre-ho. Però hem quedat que hi tinc dret, oi? I estic, com sempre, disposat a acceptar totes les crítiques, perquè estic segur que en mereixeré algunes. A la quarta edat un diu allò que pensa. D'entrada, dir que en el seu moment, i ara tampoc, no vaig estar d'acord amb un titular que vaig llegir a l'anomenada època de la transició: "La dona no serà lliure fins que deixi de parir". I a sobre ho deia una amiga meva. Aquest és l'aperitiu.

Per no anar-me'n per les branques d'entrada, parlaré sobre l'entorn de tres dones polítiques que estan de molta actualitat. Es tracta de Clara Ponsatí, Meritxell Serret i Laura Borràs. Ja sabeu que jo no sóc de partit, però sí de la ceba picant.

Clara Ponsatí ens ha donat uns cops d'efecte amb els quals ens ha confirmat la fermesa de les seves idees, el seu coratge i un gran exemple per a tots i totes que presumim d'independentisme. Un lleuger parèntesi: sóc conscient que en tots els temes que es presten a la mediatització hi ha més coses que no sabem de les que sabem. Afirmo, però, que si hi hagués uns centenars, no caldria ni que fossin milers, com la Clara Ponsatí, ja seríem, Catalunya és clar, un estat independent. Hem de confessar, i perdoneu els i les que no hi estigueu d'acord, que hem estat uns caguetes. El 1r d'octubre vam votar ser un estat independent en forma de república. Solem culpar els nostres polítics que no van saber mantenir la declaració d'independència; potser tenen part de

responsabilitat, o molta, però si nosaltres, el poble, haguéssim sortit massivament al carrer i ens hi haguéssim estat fins que la UE i les Nacions Unides no haguessin reconegut la independència de Catalunya, a hores d'ara ja ho seríem, d'independents. Que l'Estat espanyol ens hagués aixafat? Ells prou que ho haurien volgut, però del voler al poder hi ha un bon tros. Europa i les Nacions Unides haurien tolerat una massacre al cor (és un dir) d'Europa? La Clara, avui 30 de març del 2023, després d'haver assistit com a eurodiputada a la sessió del Parlament europeu i d'haver clavat un "rapapols" a la presidenta de l'anomenat Parlament per no haver-la assistit quan la van detenir a l'avinguda de la Catedral, avui ha tornat a Catalunya. L'hem vista agafant un taxi. Si això no és donar un si bemoll major...

Ja he dit que tracto d'espolsar-me les crostes de masclisme que em puguin quedar. Ningú no és perfecte, i valgui l'excusa. Sóc sincer si us asseguro que ja fa molts anys, des que m'interesso per la cosa pública, que penso que el homes hem fracassat en la direcció del món i de la societat; només cal veure on hem anat a parar. Hauríem de donar pas a les dones i als joves. Estimo que després de la Segona Guerra Mundial a Europa hi ha hagut tres grans polítics: Churchill, Adenauer i Angela Merkel (malgrat l'austeritat a què ens va sotmetre). A Catalunya, i ja sé que alguns fins i tot us escandalitzareu, l'únic polític que ha tingut talla d'estadista ha estat el president Pujol, a la història... Quan torni el president Puigdemont ja en parlarem.

Meritxell Serret. Va tornar de l'exili i es va presentar al Tribunal Suprem a Madrid. Tot estava pactat però no per això se li ha de traure mèrit. Ha patit cinc anys d'exili, però ben situada com a delegada de la Generalitat a Brussel·les. L'únic "delicte" que se li pot atribuir és haver format part del govern que va preparar el 1r d'octubre. És delicte, per a ella i per a tots els qui hi van participar, preparar una cosa tan democràtica com un referèndum? És clar, en un estat democràtic

no. Però en una pseudodemocràcia com l'espanyola sembla que sí. Meritxell, tot i estar encausada i processada, no ha tingut pèls a la llengua per reblar el seu independentisme. De l'Anna Gabriel no en sé gaire coses, però tant per a ella com per a l'Anna Serra i altres del seu partit, "xapó"..., amb excepcions.

Em resta Laura Borràs que està sent injustament vilipendiada per propis i estranys. El seu judici ha estat un pastitx. D'entrada la fiscalia ja havia pactat amb els altres encausats, els que presumptament havien rebut els favors de Borràs quan era directora de la Institució de les Lletres Catalanes adjudicant-los contractes dividits per no haver d'anar a concurs públic, rebaixar-los les penes carregant tots els neulers sobre la directora Laura Borràs. Això és vergonyós per part dels encausats però, sobretot, per part de la fiscalia i d'un jutge, el conegut anticatalanista Barrientos, que ho ha tingut en compte en la desproporcionada i esperpèntica sentència: quatre anys i sis mesos de presó, crec que tretze d'inhabilitació i no sé quants milers d'euros de multa. Però el més estrambòtic, malgrat que estigui previst al Codi Penal, és la petició que es fa al gobierno que la indulti rebaixant-li la pena a dos anys perquè no entri a la presó. En definitiva, allò que els interessa, no als magistrats sinó als poders fàctics de sempre, és que no pugui tornar a la política pública. I també, a algun o alguns partits, independentistes i no independentistes, que no pugui tornar ni a la presidència del Parlament ni al mateix Parlament com a diputada. Per cert, hi ha hagut un vot particular d'una magistrada sostenint que només se l'havia d'inhabilitar, com a càrrec públic, per a signar contractes. Això sembla bastant raonable i just. Ara bé, si s'hagués d'encausar a tots els càrrecs públics que han dividit contractes per no haver d'anar a concurs públic, a les presons no hi cabrien. Jo no puc dir que en el cas de Borràs no hi hagués delictes, simplement: per què a ella sí i a la munió dels altres no? Per què? Està clar, feia nosa com a política i, endemés, és dona, i quina dona! Per cert, es

intolerable, però no sorprenent, que el president de la Generalitat (que ho és per xamba i gràcies al PdeCat) digui que l'encausament i sentència contra Laura Borràs s'ha de deslligar de la persecució contra l'independentisme català i que es limita a un cas de corrupció. Això no té nom, Sr. Pere Aragonés! Si no fos que tot president de la Generalitat em mereix respecte com a tal li diria el nom del porc. Està del tot desprestigiada per partidista i per incompetent; el respecte no està renyit amb la crítica lícita. Si em permeteu, diré quin em sembla que va ser l'error de Laura Borràs: voler anar més amunt de consellera de Cultura, que era el seu lloc com a persona de gran cultura, com poques, i coneixedora del sector cultural català i de més enllà. Potser allí no hauria fet tanta nosa i l'haurien deixat tranquil·la; la cultura no importa gaire, malauradament. I així anem. Però Laura Borràs és una gran dona.

Volia parlar molt més de les dones, però crec que haig d'anar acabant, no sense dir un parell de coses més. La dona no ocupa en la nostra societat el lloc que es mereix, que és el de la igualtat amb l'home, perquè tots dos som éssers humans amb la mateixa dignitat. Més: com a creient i practicant de l'Església Catòlica, haig de donar la meva personal opinió. L'Església és una de les institucions més masclistes d'aquest món. La dona hi ocupa un lloc irrellevant, malgrat hi hagi nombroses excepcions que demostren que hi podrien i haurien d'ocupar-hi estaments tan importants com els reservats al homes. Encara hi ha llocs on la dona no pot ni llegir a les celebracions religioses, ni donar la comunió, ni regir parròquies. La dona hauria de poder ser ordenada sacerdotalment i poder ocupar els més alts estaments de l'Església. Les jerarquies més carques, que no el papa Francesc, diuen que Jesús va triar com apòstols només homes com home era Ell. Deixant a banda l'època en què va viure Jesús, què haurien dit alguns d'abans i d'ara si entre el dotze hi hagués hagut dones? Ja hi ha prou "historiadors" que malparlen de la relació entre Jesús i Maria Magdalena o amb la

samaritana. Ara bé, sempre com a opinió personal meva: si Déu es va fer home, podia exercir com a home en totes les seves facetes, també en l'aparellament. Direu, i els possibles fills, què? Doncs, els profetes, què eren? Aviat, els cristians celebrarem la Setmana Santa i la Pasqua de Resurrecció. Jesús va morir a la creu, per aquest motiu li diem Jesucrist. Va ressuscitar i va tornar al Pare. Els trenta-tres anys de Jesucrist a la Terra els descriuen quatre historiadors diferents i en el fons tots diuen el mateix, són els quatre evangelistes. Si ens creien la història dels perses i dels caldeus, per què no ens podem creure la de Jesucrist a la Terra? Si Jesús era Déu o no, és cosa de creences, de creients i no creients, tots igualment respectables. Ara bé, Jesús, com a home que va fundar l'Església, va viure aquí fa més de dos mil anys i les coses eren molt diferents i TOTS hem d'adaptar-nos als nostres temps i ara és temps de drets humans, que vol dir que ha de prevaler la igualtat entre tots els éssers humans, ja sigui per raça, cultura, religió, origen o gènere.

Vostre,